

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 12159-04-19 פולק נ' ויינשטיין

לפני **כב' השופטת רויטל באוס**
תובע **יובל פולק**
נגד
נתבע **גיל ויינשטיין**

חקיקה שאוזכרה:

חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984: סע' 79ג
 תקנות בתי המשפט (גישור), תשנ"ג-1993: סע' 2, 5(א), 5(ב)(1)

מיני-רציו:

* מעבר לעובדה כי הנתבע אינו מגשר, וכי לא קיבל כל "מינוי" מכל ערכאה שיפוטית – לא הוכח ע"י התובע כי הנתבע פעל שלא בהגינות או בחוסר תום לב או תוך משוא פנים או כי היה בינו לבין התובע או גרושתו קשר מקצועי או אישי קודם.

* בתי-משפט – ניהול המשפט – גישור

* נזיקין – אחריות – היעדרה

תובענה כספית לקבלת פיצוי ממגשר בגין הליך גישור שנוהל, לטענת התובע, בניגוד עניינים ותוך הסתרת עובדות רלוונטיות בנוגע להיכרות קודמת בין המגשר לגרושתו של התובע.

בית המשפט דחה את התביעה, ופסק כלהלן:

חרף טענות הצדדים כי התובע וגרושתו ניהלו הליך "גישור" אצל הנתבע, לא הובאה כל ראיה לכך שאומנם נוהל הליך כזה.

כך, ובראש ובראשונה – הנתבע כלל אינו מגשר מוסמך. הנתבע הוא עו"ד, העוסק בדיני משפחה ומכיר ככל הנראה את החקיקה והפסיקה הרלוונטית בתחום זה, אך לא מעבר לכך. שנית, אף אחד מהצדדים לא תיאר מה כלל הליך ה"גישור" אצל הנתבע, וכל שהובא כראיה הוא התכתבויות בין הצדדים ביחס להסכמות שונות אליהן הגיעו התובע וגרושתו, אותן ניסח הנתבע כהסכם.

הצדדים התנהגו באופן שהוגדר על ידם, באופן סובייקטיבי, כהליך גישור – אך בפועל, ובהתאם לאמור בחוק ובתקנות – איננו גישור. לכל היותר, ניתן לומר כי בין התובע לשרית נוהלו הליכי משא ומתן, ייתכן כי בסיוע מסוים של הנתבע אשר נדרש לנסח עבורם הסכם אשר יביא לידי ביטוי את ההסכמות אליהן הגיעו ביניהם.

מעבר לעובדה כי הנתבע אינו מגשר, וכי לא קיבל כל "מינוי" מכל ערכאה שיפוטית מאחר והתובע וגרושתו פנו אליו באופן פרטי – לא הוכח ע"י התובע כי הנתבע פעל שלא בהגינות או בחוסר תום לב או תוך משוא פנים או כי היה בינו לבין התובע או גרושתו קשר מקצועי או אישי קודם; ההיפך הוא הנכון. המסקנה היא כי הנתבע לא הפר כל חובה כלפי התובע, והוא אינו נדרש לפצותו בדבר.

פסק דין

לפני תובענה כספית לקבלת פיצוי ממגשר בגין הליך גישור שנוהל, לטענת התובע, בניגוד עניינים ותוך הסתרת עובדות רלוונטיות בנוגע להיכרות קודמת בין המגשר לגרושתו של התובע.

1. הצדדים והרקע

1.1 התובע הינו אדם פרטי, אשר היה נשוי לאשתו, שרית, במשך 15 שנה (סעי' 4 ו-6 לתצהיר התובע).

מנישואיהם נולדו לתובע ולשרית שני ילדים בני 11 ו-8 (נכון להיום; סעי' 6 לתצהיר התובע ועדותו לפניי בעמ' 11 ש' 13-14).

1.2 בחודש פברואר 2016 הודיעה שרית לתובע כי היא מבקשת להיפרד (סעי' 6 לתצהיר התובע).

התובע הופתע מהודעתה של שרית, ואז עיין במכשיר הטלפון הנייד שלה, ללא ידיעתה או הסכמתה (נכון לאותה עת, לכל הפחות), וגילה כי היא אינה נאמנה לו ומנהלת קשר רומנטי מזה כשנה עם גבר אחר – מר גיא אדרי (להלן – "גיא"; סעי' 7 לתצהיר התובע).

1.3 התובע ושרית החליטו להיפרד ולהתגרש, ולצורך כך פנו מיד אל הנתבע, כדי שיערוך עבורם הסכם גירושין במסגרת הליך גישור.

הנתבע הינו עו"ד מאז שנת 2010 (עדותו לפניי בעמ' 18 ש' 26-27), העוסק בפלילים ובדיני משפחה (סעי' 1 לתצהיר עדותו הראשית); לנתבע אין הסמכה כמגשר (עדותו לפניי בעמ' 20 ש' 11-12), אך הוא עושה הסכמי גישור במשפחה מאז שנת 2015 (שם, ש' 13-18).

2. טענות התובע

- 2.1 לטענת התובע, לאחר ארבעה חודשים של הליכי גישור ומו"מ בינו לבין שרית, בסיוע הנתבע, גילה כי הנתבע ייצג את אחיו של גיא, ארז, ומכאן ההיכרות של שרית עמו.
- 2.2 התובע מוסיף, כי הקשר בין הנתבע לשרית וגיא נבע מחברות קרובה של הנתבע עם גיא ומשפחתו, חברות אשר מגיעה לדרגת "משפחה" ממש.
- 2.3 התובע טוען, כי גילה זאת גם כן באמצעות עיון במכשיר הטלפון הנייד של שרית, ללא ידיעתה וללא הסכמה, שם גילה התכתבות בינה לבין גיא ממנה עולה ההיכרות האמורה (סע' 11 לתצהיר עדותו הראשית של התובע).
- 2.4 התובע הגיש תלונה ללשכת עורכי הדין נגד הנתבע, וטוען כי בתגובה לכך הנתבע חסם אותו בפייסבוק, וזאת – לטענת התובע – כדי שלא יוכל לגלות על הקשרים ההדוקים שבינו לבין שרית וגיא.
- 2.5 התובע טוען, כי נפגע עמוקות מבגידתה הנוספת של שרית, פגיעה שהובילה לכך שהוא ושרית לא היו מסוגלים להגיע עוד להסכמות ועל כן נאלצו לנהל הליכים משפטיים קשים וכואבים במשך מספר שנים, אשר כללו הגשת תלונות הדדיות למשטרת ישראל.
- 2.6 לטענת התובע, הנתבע אחראי לכל ההליכים המשפטיים שהוא (התובע) ניהל מול שרית, לכל ההוצאות שנגרמו לו עקב כך ולכל עגמת הנפש, מאחר ולטענתו – לו היה מגלה בפתח הגישור כי הוא מכיר את גיא, בן זוגה של שרית, כל מה שקרה לאחר מכן היה נחסך ממנו.

מכאן התביעה.

3. טענות הנתבע

- 3.1 הנתבע דוחה את כל טענות התובע, מסביר כי לא הכיר את שרית או את גיא, כי אנשים רבים מגיעים אליו מהמלצות שהם מקבלים מלקוחותיו לשעבר, כי אמנם ייצג את אחיו של גיא – ארז, אך לא היה כל קשר חברי בינו לבין ארז, בוודאי שלא קשר שניתן להגדירו כ"משפחה", כטענת התובע.

3.2 הנתבע מוסיף כי ההסכמות בין התובע לשרית גובשו ביניהם וכי הוא התבקש לנסח אותן בצורת הסכם וכך עשה, כי המו"מ אותו ניהל התובע עם שרית היה קשוח ובלתי הוגן – עת התובע סיכם עם שרית דבר מה ואז מסר דבר אחר לנתבע כדי שינסחו כחלק מההסכם, כי בסופו של דבר גובש הסכם אשר נוטה בבירור לטובתו של התובע, אך התובע סירב לחתום עליו בטענות שונות ומופרכות ביחס לקשר קודם בין הנתבע לשרית או לגיא – דבר שכאמור לא היה ולא נברא.

3.3 הנתבע טוען כי התובע החל לנהוג כלפיו באובססיביות, הגיש תלונה חסרת כל יסוד ללשכת עורכי הדין, ובנסיבות אלה חסם אותו הנתבע בפייסבוק במטרה לצמצם את הצקותיו של התובע.

4. ההליך

4.1 ביום 4.4.19 הגיש התובע את התביעה דן כנגד הנתבע, במסגרתה עתר לקבלת פיצוי מהנתבע בסכום כולל של 116,000 ש"ח בגין הרכיבים כדלקמן:

החזר התשלום ששילם לנתבע – 5,500 ש"ח,
 הוצאות עו"ד לעניין הגירושין – 32,000 ש"ח,
 הוצאות אקטואר – 5,500 ש"ח,
 הוצאות הגשת תגובה לביה"ד הגדול – 600 ש"ח,
 הוצאות כינוס נכסים – 32,000 ש"ח (לגביהם צוין כי מדובר בהערכה),
 הוצאות נלוות, נסיעות והוצאות משפט – 1,000 ש"ח,
 עגמת נפש וסבל נפשי – 40,000 ש"ח.

יצוין, כי בהגישו את כתב התביעה לא היה התובע מיוצג, אך הוא נטל ייצוג ביום 14.8.19, בהתאם להודעה שהגיש בא-כוחו באותו מועד.

4.2 כתב הגנה הוגש מטעם הנתבע ביום 2.6.19 ובהחלטתי מיום 7.6.19 הוריתי לצדדים להשלים הליכים מקדמיים עד ליום 29.8.19, וקבעתי את התיק לישיבת קדם משפט.

4.3 ביום 8.9.19 התקיימה לפניי ישיבת קדם משפט בסיומה הוריתי על הגשת ראיות הצדדים.

ביום 24.10.19 הוגש תצהיר עדותו הראשית של התובע, אשר ביקש לזמן כעד מטעמו את גיא.

ביום 30.11.19 הוגש תצהיר עדותו הראשית של הנתבע.

4.4 ביום 24.5.20 התקיימה לפניי ישיבת קדם משפט נוספת, בסיומה נקבע התיק לשמיעת ראיות.

4.5 ביום 5.11.20 נשמעו לפניי עדי הצדדים: התובע, גיא והנתבע. בסיום הדיון הוריתי על הגשת סיכומים.

סיכומי התובע הוגשו ביום 29.11.20 וסיכומי הנתבע הוגשו ביום 2.12.20.

לאחר שהוגשו סיכומי הנתבע, הגיש התובע ביום 15.12.20 בקשה להגשת סיכומי תשובה קצרים תוך שהוא מציין את תשובתו לסיכומי הנתבע בגוף הבקשה.

5. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות, בראיות שהוגשו, שמעתי את עדי הצדדים וקראתי את סיכומיהם באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להידחות, תוך חיוב התובע בהוצאותיו של הנתבע בגין הגשת תביעת סרק זו, שכולה האשמות בלתי מבוססות, הכפשות חסרות יסוד נגד הנתבע, אשר לא הוכחו כלל.

6. הליך גישור וחובות מגשר

6.1 ראשית יאמר, כי חרף טענות הצדדים כי התובע ושרית ניהלו הליך "גישור" אצל הנתבע, לא הובאה כל ראיה לכך שאמנם נוהל הליך כזה.

כך, ובראש ובראשונה – הנתבע כלל אינו מגשר מוסמך. הנתבע הוא עו"ד, העוסק בדיני משפחה ומכיר ככל הנראה את החקיקה והפסיקה הרלוונטית בתחום זה, אך לא מעבר לכך.

שנית, אף אחד מהצדדים לא תיאר מה כלל הליך ה"גישור" אצל הנתבע, וכל שהובא כראיה הוא התכתבויות בין הצדדים ביחס להסכמות שונות אליהן הגיעו התובע ושרית, אותן ניסח הנתבע כהסכם.

6.2 [סעי' 179 לחוק בתי המשפט](#) [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, קובע כי "גישור" הוא –

"הליך שבו נועד מגשר עם בעלי הדין, כדי להביאם לידי הסכמה ליישוב הסכסוך, מבלי שיש בידו סמכות להכריע בו".

[תקנה 2 לתקנות בתי המשפט \(גישור\)](#), התשנ"ג-1993 (להלן – "תקנות הגישור") קובעת, כי –

"גישור הוא הליך שבו נועד מגשר עם בעלי הדין, כדי להביאם לידי הסכמה על יישוב הסכסוך, בין היתר על ידי בירור הנושאים שבמחלוקת, גילוי מידע הדרוש בקשר לסכסוך והצעת אפשרויות לפתרון".

בפועל, לא היה כל "הליך" במסגרתו "נועד" הנתבע עם התובע או שרית, לא הובאו כל ראיות לכך שנעשה "בירור הנושאים שבמחלוקת", "גילוי מידע הדרוש בקשר לסכסוך" או "הצעת אפשרויות לפתרון".

6.3 מכאן, שהצדדים כולם התנהגו באופן שהוגדר על ידם, באופן סובייקטיבי, כהליך גישור – אך בפועל, ובהתאם לאמור בחוק ובתקנות – איננו גישור.

לכל היותר, ניתן לומר כי בין התובע לשרית נוהלו הליכי משא ומתן, ייתכן כי בסיוע מסוים של הנתבע אשר נדרש לנסח עבורם הסכם אשר יביא לידי ביטוי את ההסכמות אליהן הגיעו ביניהם.

6.4 על חוסר ההבנה של הצדדים, למצער של שרית וגיא, ובעקבותיה גם של התובע – למהותו של ההליך, ניתן ללמוד מההתכתבות בין שרית לגיא ביחס לעובדה כי הנתבע "לטובתה" של שרית; הואיל ולמגשר כלל אין סמכות להכריע בסכסוך (כאמור בסיפת [סעי' 179 לחוק בתי המשפט](#)) – הרי שאין ל"נטייתו" "לטובת" צד זה או אחר - כל רלוונטיות.

אומר כבר כעת, כי מחשבותיהם ותחושותיהם של שרית וגיא, כפי שבאו לידי ביטוי בהתכתבויות ביניהם – אינן מעלות או מורידות לעניין **פעולתיו של הנתבע בפועל**.

יתרה על כן, ניסיונו של התובע להיתלות בתחושותיהם של שרית וגיא כדי להוכיח את פעולות הנתבע – הוא ניסיון חסר טעם מיסודו; הנתבע העיד על כך באופן הברור ביותר –

"אין לי אחריות למה שאנשים כותבים בינם לבין עצמם... אני לא מצליח להבין מאיפה אתה מביא את המשולש הזה, איך אתה מכניס את ארז לתמונה, חוץ מזה שהוא העביר לשרית את הטלפון שלי" (עמ' 19 ש' 4-1)

ובהמשך –

"ש. ההתכתבויות האלה מעלות חשש. למה שאנשים יכתבו את מה שרשום שם אם זה לא אמת. ת. לא ענייני. אין לי אחריות על הדברים האלה. בסופו של דבר יש את מבחן התוצאה. התוצאה היא שההסכם בכלל לא גובש על ידי אלא על ידי התובע ושרית... התפקיד שלי בעיקר היה לנסח את זה לתוך מסמך כאשר המסמך הזה הוא לטובתו המוחלטת של יובל [התובע – ר.ב.]."
(שם, ש' 9-5; ההדגשה שלי – ר.ב.).

אודה, כי לא ברור מדוע התובע ממשיך לסבור כי שרית וגיא הינם "דוברי אמת" (כמודגש בשאלת בא-כוחו לעיל), לאחר שהוא כבר יודע כי השניים נאפו מאחורי גבו והונו אותו במשך שנה שלמה ברומן שניהלו, ואז פנו ל"מגשר" שהם סוברים כי "קשור" לאחיו של גיא, ארז, ולכן יהיה "לטובתה" של שרית; אדגיש, כי איני קובעת כל קביעה ביחס ליושרם או הגינותם של שרית או גיא. הם אינם בעלי דין, שרית אפילו לא זומנה למתן עדות מטעם התובע.

אך מדובר באנשים אשר אין חולק כי בגדו במשך תקופה ממושכת בתובע ופגעו באמונו. כיצד הוא יכול להסתמך על התכתבות ביניהם ולומר כי הדברים המוחלפים ביניהם הם אמת, תוך שהוא עושה בדבריהם שימוש כדי להטיל דופי בנתבע? לתובע הפתרוני.

6.5 חרף כל האמור עד כה, הצדדים כולם ראו בנתבע כ"מגשר" כאמור, וכמי שחלות עליו חובות של מגשר, ועל כן מצאתי לבחון האם הנתבע קיים חובותיו כאמור (אף שלא היה מגשר בהתאם לחוק ולתקנות).

[תקנה 5\(א\)](#) לתקנות הגישור קובעת, כי –

"במילוי תפקידו ינהג המגשר בהגינות, בתום לב וללא משוא פנים".

תקנה 5(ב)(1) קובעת כי מגשר יסרב לקבל מינוי מבית משפט, אם "היה בינו לבין אחד מבעלי הדין קשר מקצועי או אישי קודם".

6.5.1 מעבר לעובדה כי הנתבע אינו מגשר, וכי לא קיבל כל "מינוי" מכל ערכאה שיפוטית מאחר והתובע ושרית פנו אליו באופן פרטי - בנסיבות שלפניי, לא הוכח ע"י התובע כי הנתבע פעל שלא בהגינות או בחוסר תום לב או תוך משוא פנים או כי היה בינו לבין התובע או שרית קשר מקצועי או אישי קודם; ההפך הוא הנכון.

6.5.2 הן מעדותו של גיא, שאינו צד לסכסוך שבין התובע לנתבע והובא לעדות מטעם התובע, והן מעדותו של הנתבע עלה באופן ברור ביותר, שהנתבע לא הכיר את שרית או את גיא לפני הגישור, הנתבע מעולם לא שוחח או נפגש עם גיא לפני הגישור או בכלל (עדות גיא עמ' 13 ש' 22-27, עמ' 14 ש' 18-19, עמ' 15 ש' 20-23), וכי הנתבע מעולם לא שיתף את גיא או את ארז בדבר הנוגע לגישור (עדות הנתבע בעמ' 18 ש' 16-17 – "בוודאי שלא, מה זה עניינם. עם גיא לא דיברתי מעולם").

6.5.3 גיא אישר, לשאלת הנתבע, כי הם אינם קרובי משפחה, לא נפגשו מעולם והם אפילו אינם חברים בפייסבוק (עמ' 16 ש' 16-27).

6.5.4 הנתבע אישר בחקירתו לפניי, כי הוא מניח ששרית אמרה לו שפנתה אליו בעקבות המלצה של ארז, שהיה לקוחו (עמ' 17 ש' 21-22), אך לא התעניין כיצד היא הכירה את ארז (שם, ש' 24-25, ש' 28) אף ציין, כי-

"כל הפיקנטריה הזו לא עניינה אותי"
(עמ' 18 ש' 1-2).

6.6 מכאן, שהנתבע לא הכיר את התובע או את שרית או אפילו את גיא (שכלל לא היה צד להליך הגישור), ולא היה בקשר אישי או מקצועי עם איש מהם.

אינני סבורה כי העובדה שהנתבע ייצג בעבר, את אחיו של בן זוגה של גרושתו של התובע – יש בה כדי ללמד על התנהלות לא הגונה או בחוסר תום לב מצידו, ככל שזו מוטלת עליו בנסיבות העניין.

לכל היותר, ייתכן ויכול היה התובע לטעון (בטרם נחתם בינו לבין שרית הסכם לסיום הסכסוך ביניהם – כפי שהסתבר תוך מהלך חקירתו, עמ' 9 ש' 6-8), כי מי שנהגה בו בחוסר הגינות או בחוסר תום לב היא שרית, שפנתה אל הנתבע כשהיא יודעת שייצג את אחיו של מאהבה, ולימים – בעלה, גיא.

6.7 אוסיף, כי דווקא התנהלותו של התובע לאורכו של הליך זה הייתה נגועה בחוסר תום לב ובחוסר הגינות דיונית.

6.7.1 כך, כאשר טען בכתב התביעה שהליך הגישור שניהל הנתבע הביאו כמעט לכדי הסכם גרוע עבורו (סעי' 18-19 ו-28 לכתב התביעה), אך לכל אורך חקירתו טען כי "טיוטת ההסכם לא רלוונטית לתביעה" (עמ' 9 ש' 21, עמ' 25-26, עמ' 10 ש' 25-26, עמ' 11 ש' 1-2, ש' 12, ש' 17).

אם ההסכם שערך הנתבע אינו רלוונטי (כטענת התובע) – מדוע טען בכתב התביעה ובתצהירו, שיש בו כדי להעיד על חוסר יושרו של הנתבע או על משוא הפנים שלו בגישור?

6.7.2 כך, כאשר הגיש תצהיר עדות ראשית ביום 24.10.19, ולא גילה בו – או בהשלמות שהגיש ביום 30.10.19 כי בינו לבין גרושתו נחתם **באותה עת** הסכם וכי הסכסוך הסתיים עוד בשלהי שנת 2019, עובדה עליה נודע – במקרה – תוך מהלך חקירתו הנגדית בלבד (עמ' 9 ש' 4-8).

הגינות דיונית הייתה מחייבת את התובע למסור מידע זה, שעה שהוא מנהל הליך משפטי במסגרתו הוא טוען כי התנהגות הנתבע גרמה לו לנזקים בעטיים של הליכים שנאלץ לנהל מול גרושתו; מן הראוי היה גם לגלות שאותם הליכים הסתיימו, וכי יחסי התובע ושרית תקינים **מזה שנה**.

6.8 בנוסף, יש לתמוה על טענות התובע בנוגע לחוסר הגינותו ויושרו של הנתבע, שעה שהוא עצמו נטל את מכשיר הטלפון הנייד של שרית, עיין בהתכתבות שבו ואף העתיק אותה למכשירו, ללא קבלת אישורה או הסכמתה של שרית, כשהוא סובר שהסכמתה של שרית "אינה רלוונטית" מאחר והם היו נשואים כאשר עשה כן (עדותו לפניי בעמ' 7 ש' 13-19, ש' 25-26);

גם כאשר אנשים נשואים זה לזו – הם עדיין זכאים לפרטיות, ופעולות שיש בהן כדי לפגוע בפרטיות זו טעונות הסכמה.

גם כשהיו נשואים, שרית לא הייתה "רכושו" של התובע, והוא לא היה רשאי לעשות בזכויותיה **כאדם** כבשלו.

גם אם שרית שמחה בדיעבד, ולאחר מעשה, שהתובע גילה על מעשה הבגידה שלה וגם אם הדבר גרם לה להקלה, כטענת התובע בעדותו לפניי (עמ' 7 ש' 28, ואין לדעת שכך היה, הואיל והתובע לא טרח להזמין את שרית לעדות מטעמו ועדותו ביחס לדברים שהיא אמרה אינה אלא עדות מפי השמועה), כאשר התובע נטל את מכשיר הטלפון של אשתו, בזמן שהיא ישנה ואינה מודעת לכך, קרא את שיחותיה הפרטיות, אף העתיקן למכשירו האישי – **פעמיים** – יושר והגינות אינן תכונות האופי העומדות כנר לרגליו בעשותו כן, תהא ההצדקה למעשה אשר תהא, ויהיו מעשיה של שרית אשר יהיו.

המסקנה העולה עד כה היא כי הנתבע לא הפר כל חובה כלפי התובע, והוא אינו נדרש לפצותו בדבר.

7. הנזקים הנתבעים

7.1 מעבר לדרוש, וגם לו הייתי מוצאת כי הופרה חובה כלשהי של הנתבע כלפי התובע (וכאמור – **לא מצאתי הפרה כזו**), הרי שהתובע לא הוכיח כל נזק שנגרם לו.

7.2 התובע לא הביא כל ראיה ביחס לשכר ששילם עבור הגישור, והנתבע בחקירתו הנגדית אישר, בהגינותו, את הסכום שקיבל לידיו (עמ' 20 ש' 20, ש' 25), תוך שהוא מציין שהסכום נמוך ביותר ביחס להשקעה שהשקיע –

"אני יודע כמה קיבלתי. אם מחלקים את זה לפי שעות והזמן שהשקעתי הייתי צריך לקבל 30,000 ש"ח" (עמ' 20 ש' 27-28).

העובדה כי התובע החליט – באופן סובייקטיבי, על יסודה של אמונה קונספירטיבית, שאינה מעוגנת במציאות – על קיומו של קשר כלשהו בין הנתבע לשרית, ומסיבה זו "פוצץ" את הגישור (כדבריו), אינה מלמדת על

זכותו להחזר השכר ששילם לנתבע עבור עמלו. כאמור – לא היה כל טעם סביר להפסקת הגישור בידי התובע, באשר לא היה כל קשר בין שרית לנתבע.

דרישת התובע להשבת שכרו של הנתבע – נדחית.

7.3 באשר לדרישת התובע להחזר הוצאות בא-כוחו בהליך הגירושין (32,000 ש"ח) הוצאות האקטואר (5,500 ש"ח) או הוצאות כינוס הנכסים (32,000 ש"ח עפ"י הערכת התובע), הוצאות נלוות, נסיעות והוצאות משפט (1,000 ש"ח) – גם כאן לא הובאה כל ראיה בידי התובע, כשהוא מציין בחקירתו לפניי כי "יצרף ראיות לסיכומיו" (עמ' 11 ש' 9-8).

7.3.1 לא ברור מדוע סובר התובע כי הוא רשאי לצרף לסיכומיו ראיות או מדוע אינו נדרש להוכיח תביעתו במסמכים (כאשר אלה ישנם) – איתם יוכל הנתבע להתמודד במסגרת הבאת הראיות מטעמו.

7.3.2 אף טענת התובע בסע' 23(ב) לסיכומיו כי "בית המשפט יושב בתוך עמו ויודע היטב שהוצאות המשפט במסגרת הליך גירושין מסתכמות ב-50,000 ₪ לכל הפחות" לא תוכל לסייע.

אם שילם הנתבע שכר טרחה שהוא סובר שיש להשית על הנתבע – היה עליו לצרף אסמכתאות לכך.

לבית המשפט אין כל "ידיעה שיפוטית" ביחס לגובה שכר טרחת עורך הדין ששילם התובע לעורך דינו בהליך אחר (ככל ששילם); הדבר טעון הוכחה במסמכים, ואלה – לא הובאו כלל.

7.3.3 התובע אף אישר כי לא הגיש את חוות דעת האקטואר בהליך זה, ומכאן שלא הוכח – לפניי – כי הייתה חוות דעת כזו עבורה נדרש התשלום הנטען (עמ' 8 ש' 11-12).

7.3.4 אך מעבר לכך, ולמעלה על הדרוש, ניסיונו של התובע בתביעתו להפוך את סכסוך הגירושין בינו לבין אשתו כמו גם טענתו כי "נדרש" לנהל הליכים משפטיים ממושכים נגדה – כאל דבר "מחויב המציאות" שאין לאיש שליטה עליו, אינה נכונה -

"ברגע שהגיע לידיעתי נושא ההיכרות, ההסכם התפוצץ. אני לא הייתי מוכן באותו רגע שהבנתי טיב הקשרים בינך לבין המשפחה לא הסכמתי להמשיך. הפיצוץ היה כל כך גדול שמאז היינו בסכסוך כולל קריאה לניידות משטרה, עיקולים והליכים בבית משפט, סכסוך עצום. רק לפני שנה הצלחנו ליישב את ההדורים" (עמ' 10 ש' 6-9; ההדגשות שלי),

בדבריו אלה, כמו גם מכל המפורט עד כה עולה כי התובע למעשה מעיד שאחרי מו"מ ממושך שארך ארבעה חודשים הוא החליט שאינו ממשיך, בגלל סיבות שאין בינן לבין המציאות כל קשר כפי שקבעתי לעיל, דבר שגרר התנהלות כוחנית הדדית ממושכת שלו ושל שרית – התנהלות ששניהם בחרו לנקוט בה (ככל שניתן לראות בזוג מתגרש כבעלי אפשרות "בחירה" שעה שהרגשות העזים, הכעס, האכזבה והעלבון גואים ועולים על גדותיהם, עד שהורים כלל אינם מסוגלים לראות את הנזק העצום שהם גורמים לילדיהם בהמשך מריבותיהם, ובני זוג שחיו חיים משותפים עד כה, על כל המשתמע מכך מבחינת אהבה, הערכה ואמון הדדי - אינם מסוגלים לעיתים אפילו להסתכל על בן זוגם לשעבר, כפי שאני משערת שאירע כאן לאור תיאורי התובע עצמו).

7.3.5 אין בין התנהגותם של התובע ושל שרית בסכסוך הגירושין ביניהם ובין הנתבע – שנקלע לסיטואציה שלא בטובתו ושלא באשמתו – דבר.

הנתבע אינו אחראי להתנהגותם, לבחירותיהם, לאישיותם או למעשיהם של התובע או של שרית.

התובע ושרית הם שני אנשים בוגרים והם היחידים הנושאים במלוא האחריות למעשיהם ולכל ההשלכות הנובעות מכך.

דרישות התובע לחיוב הנתבע בהוצאותיו המשפטיות, שלא הוכחו ואשר היו (ככל שהיו מוכחות) תוצר ישיר של בחירותיו האישיות של התובע – נדחות.

7.4 אשר לטענת התובע בדבר עגמת נפש וסבל נפשי שנגרמו לו – אין ספק, כי ניהול סכסוך גירושין במשך מספר שנים מביא עמו עגמת נפש מרובה וסבל נפשי בל יתואר, הן לצדדים לסכסוך והן לילדיהם.

זו בדיוק הסיבה שהנתבע אמר לשרית כאשר פנתה אליו כדי שיסייע לה ולתובע להגיע להסכם כי "הם עושים בשכל" (עמ' 18 ש' 2-7).

לא הנתבע בגד בתובע ולא הוא שביקש להתגרש ממנו (אלא שרית), לא הנתבע שפנה לאדם כדי שיגשר בינו לבין התובע, כשהוא יודע שאותו אדם מקושר לבן משפחה של מקורבו, במטרה להשיג יתרון בלתי הוגן בגישור (אלא שרית), לא הנתבע "פוצץ" את המו"מ אשר כמעט הבשיל לכדי הסכם (אלא התובע), לא הנתבע הגיש תביעות משפטיות נגד התובע (אלא שרית), ולא הנתבע ניהל הליכי גירושין ארוכים (אלא התובע ושרית).

עגמת נפש, אשר אין לי ספק כי נגרמה לתובע בהליך הגירושין שלו משרית – נגרמה בעטיה של התנהגותו שלו ובשל התנהגותה של שרית. אין מקום לחיובו של הנתבע בכל חיוב בגין כך, והדרישה לפיצוי בגין עגמת נפש וסבל נפשי – נדחית.

8. התוצאה

אשר על כן, ועל יסוד כל המפורט לעיל, אני דוחה את התביעה.

בשים לב לתוצאה ולהנמקות שלעיל שהובילו לתוצאה (קרי: בעיקר העובדה כי התביעה מלכתחילה הוגשה כשאין בידי התובע כל ראיה להוכחתה, כשהיא חסרת יסוד במציאות, ולאחר שלא הובאו ראיות כלשהן לאחריות או לנזק) אני מחייבת את התובע בהוצאותיו של הנתבע (שהינו עו"ד במקצועו) בסך של 20,000 ש"ח.

הסכום ישולם עד ליום **15.3.21** שאם לא כן – יישא הפרשי הצמדה וריבית חוקית מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 יום.

ניתן היום, כ"ז טבת תשפ"א, 11 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

רויטל באום 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)